

„Ano.“

„Ale něco mi povězte, doktore Behenno. Mezi těmi tisíci dětmi, kterým jste pomohl na svět, bylo určitě mnoho nedonošených. Je to tak?“

„Ano, bylo jich mnoho.“

„Takových, které se narodily v osmém měsíci? V sedmém? V šestém?“

„V osmém a sedmém. Nikdy jsem nezažil, že by přežilo dítě, které přišlo na svět v šestém měsíci.“

„A ty děti, které zůstaly naživu – jako Valentine – se při narození nějak výrazně, zřetelně lišily? Myslím od těch donošených.“

Behenna si dovolil krátké zamyšlení nad směrem, jímž se ubíraly Warlegganovy otázky. „Lišily? V jakém ohledu?“ zeptal se po chvílce.

„Na to se vás ptám.“

„Žádné významné rozdíly mezi takovými novorozenci nejsou, pane Warleggane. Můžete se uklidnit. Váš syn tím předčasným narozením nijak neutrpěl.“

„To teď nemám na mysli.“ Z Warlegganova hlasu zazněl tvrdý podtón. „Jaké jsou rozdíly v závislosti na čase?“

Behenna ještě nikdy nevážil slova tak pečlivě jako teď. „Samozřejmě zejména ve váze. Téměř se nestává, že by dítě narozené v osmém měsíci vážilo víc než šest liber. Jen zřídka nahlas pláče. Nehty...“

„Slyšel jsem, že osmiměsíční dítě nemá nehty.“

„Tak to není. Jsou tenké a měkké, ne tak tvrdé –“

„Slyšel jsem, že pokožka takového novorozeněte je zkrabacená a červená.“

„Taková je i pokožka donošených dětí.“

„Slyšel jsem, že nemají vlasy.“

„No, někdy. Většinou je jich méně a jsou slabší.“

Venku pod okny kodrcala po dlažbě nějaká kára. Když se rachot vzdálil, George pokračoval.

„Důvod mých otázek je vám už možná jasný, doktore

Behenno. Musím vám položit ještě jednu, poslední. Narodil se můj syn předčasně, nebo byl donošený?“

Daniel Behenna si olízl suché rty. Uvědomoval si, že George bedlivě sleduje jeho výraz, a cítil bankéřovo nesmírné napětí. U člověka s takovou schopností sebeovládání se takto mohla projevat jenom obrovská duševní muka.

Vstal a přešel k oknu. Světlo zvenčí odhalilo několik krvavých skvrn na jeho manžetě. „Na mnoho otázek týkajících se tělesného stavu člověka nelze odpovědět kategoricky ano, či ne, pane Warleggane. V tomto případě mi musíte dopřát trochu času, abych si všechno vybavil. Pokud se nemýlím, vašemu synovi je teď – kolik? – osmnáct, dvacet měsíců. Od té doby, co jsem asistoval při jeho narození, jsem pomáhal při porodu mnoha dalším ženám. Dovolte mi, abych si to upřesnil. Kdy přesně jste mě tehdy povolal?“

„Loni, třináctého února. Moje žena upadla na schodech v Trenwithu. Bylo to ve čtvrtek, asi v šest hodin večer. Okamžitě jsem k vám poslal svého sluhu a vy jste přijel kolem půlnoci.“

„Aha, ano, už si to vybavuju. Byl to ten týden, kdy jsem léčil lady Hawkinsovou, která si zlomila žebro při lovu. A když jsem pak slyšel o té nehodě vaší paní, lekl jsem se, že také spadla z koně. Protože takový pád –“

„Takže jste přijel,“ skočil mu do řeči George.

„... přijel. O vaši ženu jsem se staral po celý zbytek noci a pak i následující den. Pokud si to dobře pamatuju, váš syn se narodil ten druhý den večer.“

„Ve tři čtvrtě na osm.“

„Ano... No, když si to teď vybavuju, pane Warleggane, můžu vám říct, že mi na okolnostech narození vašeho syna nepřípadalo nic zvláštního. Neměl jsem samozřejmě důvod k nějakým pochybnostem, spekulacím nebo důkladnému zkoumání. Proč také? Nepředpokládal jsem, že nastane den, kdy se budu muset vyjádřit k této záležitosti jednoznačným ‚ano‘, anebo ‚ne‘. K záležitosti jediného měsíce. Vzhledem